

Linda van Rijn

Costa Brava

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Met wijdopen ogen staaarde Irene van Hout naar het plafond. Het was warm in de slaapkamer. Het zuchtje wind dat via het openstaande dakraam naar binnen kwam, bracht amper verkoeling. De eerste hittegolf van het jaar was een feit, en dan was het nog niet eens half juni. De zomer was vroeg ingevallen dit jaar. Van Irene hoefde die extreme warmte niet. Ze hield van zonnige oorden, van blote benen onder een jurkje, van zomeravonden in de tuin. Maar nu het al dagenlang meer dan 27 graden was, was het 's nachts in hun zolderkamer om te smoren. Ze wierp een blik op de digitale klok van de wekkerradio. 3.19 uur. Ze was klaarwakker. Ze keek opzij, naast haar was Jacco in diepe slaap, zijn laken opgetrokken tot zijn kin. Hij sliep altijd overal doorheen, een eigenschap waar ze weleens jaloers op was, zeker toen de kinderen kleiner waren en zij opdraaide voor de nachten. Hoewel ze niet te veel mocht klagen, want er stond tegenover dat hij haar vaak had laten uitslapen als Nikki of Stef haar weer eens de halve nacht wakker had gehouden. Ze glimlachte even. Vreemd hoe de babytijd inmiddels als een ander leven voelde, veel langer geleden dan

de zeven jaar die was verstreken sinds de geboorte van Stef.

Een tijdje bleef Irene op haar rug liggen, toen hees ze zichzelf omhoog, verschikte haar kussen en ging met haar rug tegen de wand zitten. Ze wist niet eens precies waarvan ze wakker was geworden. Misschien kwam het door de warmte, misschien doordat het druk was in haar hoofd. Zoals elk jaar als de vakantie naderde, moesten er nog tig dingen worden afgerond. ‘Lekker veel vakantie’, kreeg ze vaak te horen als ze vertelde dat ze in het onderwijs werkte. Maar de keerzijde was dat ze in de andere weken voortdurend over haar uren heen ging. Zeker nu het nog maar vier weken duurde tot de zomervakantie en de ene na de andere student zich meldde voor advies en begeleiding – of, zoals haar afgelopen week al een paar keer was overkomen, woedend haar kantoor binnenstormde en eiste dat de school zou zorgen voor een diploma of overgang naar het volgende jaar. Mbo-studenten waren vaak een leuke, maar soms een pittige doelgroep, had ze samen met haar collega’s maar weer eens vastgesteld. En de docenten verwezen maar al te graag naar de studentenbegeleider, Irene.

Ze merkte dat haar gedachten alweer op vol-

le toeren begonnen te draaien. Twee studenten van de opleiding Zorg en Welzijn wilden geëxcuseerd worden voor hun zware onvoldoendes, omdat ze op hun stage naar eigen zeggen waren lastiggevallen door cliënten van de zorginstelling, een verhaal waar Irene na haar eigen onderzoek niets van geloofde. Ook omdat de verhalen van de studenten voortdurend veranderden en hun cijferlijst er voorafgaand aan de stage ook al niet best uit had gezien. Maar nu had ze al een paar keer de ouders aan de telefoon gehad. Ze was heus wel wat gewend, maar de dreigementen die de vader van een van de twee de wereld in had geslingerd, waren niet mals. Dat hij de hele school voor de rechter zou slepen, was nog de mildeste bedreiging. Gelukkig wist Irene dat ze kon rekenen op de steun van Wilco, de directeur, maar toch hield de hele zaak haar meer bezig dan ze eigenlijk wilde. Ook nu, midden in de nacht, gleden haar gedachten er weer naartoe.

De klok versprong naar 3.20 uur. Irene staarde ernaar. 3.21. 3.22. Hoe later het werd, hoe meer ze de slaap voelde verdwijnen. Ze sloeg haar laken terug en liep naar de badkamer om een slokje water te drinken. Daarna kroop ze weer in bed. Met het wegglijden

van de slaap nam haar frustratie toe. Morgen – vandaag, welbeschouwd – was het donderdag, doorgaans de drukste dag. Hoeveel koffie ze ook zou drinken, het slaapgebrek zou haar scherpte kosten. Zeker nu moest ze alert zijn om de tientallen vragen van de studenten te pareren. En dan had ze ook nog vier afspraken met ouders staan. Ze blikte even opzij naar Jacco. Het was eigenlijk haar beurt om Nikki en Stef van de naschoolse opvang te halen, maar ze hoopte dat Jacco het kon doen, zodat ze tot laat kon werken.

Hoewel, die kans was niet zo groot. In de afgelopen weken was Jacco maar een paar keer thuis geweest voor sluitingstijd van de opvang. In het ziekenhuis heerste vlak voor de vakantie ook topdrukke, omdat veel patiëntjes nog even gezien moesten worden voor ze op vakantie gingen. En dan was er ook nog een kinderarts overspannen geraakt, waardoor Jacco diens patiënten deels moest overnemen. Ze vond het knap dat hij nooit klaagde over de drukke. ‘Gewoon doorwerken’, was zijn devies, en dat dat ten koste ging van de tijd die ze samen hadden, daaraan was Irene allang gewend. Dan had ze niet met een kinderarts moeten trouwen, en al helemaal niet met een bevlogen arts als Jacco.

Haar gedachten gleden terug naar morgen. Misschien kon ze haar schoonmoeder vragen om bij te springen, voor de tweede keer deze week.

Irene haalde diep adem. Het gepieker had ertoe geleid dat ze nu vrijwel zeker wist dat ze de slaap niet meer zou vatten. Als haar gedachten eenmaal op stoom kwamen, lieten ze zich niet makkelijk tot bedaren brengen. Ze sloot even haar ogen. Ze keek uit naar de zomervakantie. Tijd om uit te rusten. Tijd voor elkaar. Eindelijk ontspannen. Weer eens praten over meer dan alleen de praktische invulling van hun leven, over wie Nikki naar paardrijles zou brengen en wie er op zaterdag meeding naar Stefs hockeywedstrijd. Over wie er boodschappen deed en wat er gekookt moest worden.

Ze slaakte een zucht en liet zich een beetje onderuitzakken. Via het raam gleed opnieuw een kleine windvlaag naar binnen en Irene draaide haar hoofd ernaartoe, blij met het zuchtje verkoeling. Ze pakte haar telefoon van het nachtkastje, maar natuurlijk had ze geen berichten. Ongeïnteresseerd opende ze eerst Facebook en daarna Instagram, maar al snel legde ze het toestel weer aan de kant. Haar hoop op slaap was al zo goed als vervlo-

gen, maar als ze ook nog op haar mobiel zou gaan kijken, wist ze in elk geval zeker dat ze niet nog een uurtje zou kunnen meepakken. Ze vroeg zich af waarom ze dat ding überhaupt 's avonds mee naar boven nam.

Ze keek weer opzij. Iets had haar aandacht getrokken, maar ze wist niet precies wat. Een lichtje dat ze vanuit haar ooghoek zag. Ze kneep haar ogen samen en liet haar blik door de kamer gaan, maar ze moest het zich toch hebben verbeeld. Jacco mompelde iets in zijn slaap en draaide zich om, zijn gezicht naar haar toe. Toen zag ze het lichtje weer.

Ze keek verbaasd. Het was afkomstig van Jacco's telefoon. Zijn mobiel lag zoals gewoonlijk naast zijn bed, het scherm naar boven gedraaid. Het verwonderde Irene dat het toestel aanstond, omdat het Jacco's gewoonte was het ding op 'niet storen' te zetten voor hij ging slapen, tenzij hij dienst had natuurlijk. Dat had hij nu echter niet. Opnieuw lichtte het scherm op. Irene trok haar wenkbrauwen op, terwijl ze zich afvroeg wie er midden in de nacht zo driftig aan het whatsappen was. Zou er iets aan de hand zijn in het ziekenhuis? Was er een collega die hem nodig had? Dat zou wel uitzonderlijk zijn. Juist omdat de artsen al zo vaak

aan het werk waren, was het een ongeschreven regel dat collega's elkaar met rust lieten als ze vrij waren. Maar aan de andere kant: met de recente onderbezetting was 'vrij' een relatief begrip geworden.

Weer kwam er een berichtje binnen, zag ze aan het oplichten van het scherm. Het was tegen haar gewoonte om Jacco's berichten te lezen, maar wat als er echt iets aan de hand was? Ze aarzelde nog even, maar boog zich toen over haar slapende man heen om zijn telefoon te pakken.

Vrijwel meteen kreeg ze een vreemd gevoel. In plaats van het groene logo van WhatsApp zag ze een blauw logo in beeld. Ze herkende het, een aantal leerlingen communiceerde op die manier met haar. Ze had echter niet verwacht dat Jacco gebruik zou maken van Messenger, de berichtendienst van Facebook. Vooral gezien het feit dat hij zijn Facebookaccount al jaren niet meer echt gebruikte.

Voorzichtig liet ze haar ogen over de regels gaan. Ze scrolde naar beneden, de rij berichten leek eindeloos. Het eerste was een halfuur geleden gestuurd en elk bericht bevatte ongeveer één zin. Ze sloot even haar ogen, knipperde vervolgens een paar keer en richt-

te haar aandacht opnieuw op de boodschappen. Haar mond was inmiddels kurkdroog geworden. Haar ogen hadden de woorden geregistreerd, maar het leek alsof haar hersenen weigerden de betekenis te aanvaarden. Alsof ze nog even wilden uitstellen wat onvermijdelijk op haar afkwam. Haar handen begonnen zo hard te trillen dat de telefoon op het matras gleeed. Ze pakte hem weer op, net toen er een nieuw bericht binnenkwam. Haar ademhaling ging nu schokkerig, het lukte haar hersenen niet langer om te weren wat niet meer te ontkennen viel. Irene drukte op de knop om het scherm te ontgrendelen. Ze kende de code, haar eigen verjaardag. Het moest door het trillen van haar hand komen dat ze hem niet goed intoetste, want de eerste keer werd de toegang geweigerd. Ze probeerde het opnieuw, en toen nog een keer. Verbijsterd staarde ze naar het scherm. De code was gewijzigd.

Opnieuw sloot ze haar ogen. Woorden die ze net had gelezen begonnen rond te zingen in haar hoofd. Hard, gillend bijna. Ze knalden door haar gedachten en hoewel ze uit alle macht probeerde een logische verklaring te formuleren, wist ze dat die er niet was. De woorden namen de overhand.

Met een ruk schoten haar ogen weer open. Ze herpakte zichzelf. Dit had geen zin, ze moest lezen wat er stond. Het zeker weten. Het tot zich laten doordringen.

Hoewel het scherm was vergrendeld, kon ze de berichten toch lezen.

Hé kanjer.

Ik kan alleen nog maar aan jou denken.

Slaap je?

Ik niet, je zit de hele tijd in mijn hoofd.

Ik denk al drie dagen aan je.

Aan je handen.

En je mond. Je geweldige mond.

Ik wil je nog een keer.

Geef alsjeblieft antwoord.

Achter veel berichten stonden smileys, alsof ze door een zestienjarige waren gestuurd. Irene slikte en vroeg zich een paar seconden lang af of ze dit wel serieus moest nemen. Was het een grap? Iemand die een lolletje uithaalde? Een foutje? Er klopte natuurlijk sowieso iets niet, met dat Facebookaccount dat Jacco niet gebruikte. Was hij per ongeluk ingelogd op het account van iemand anders? Zonder het zelf te weten?

Zelfs nu haar hoofd met pap gevuld leek te zijn, realiseerde ze zich dat het niet logisch